

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/187/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8307212881
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8307212881.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci navrhovateľov 1) Z. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R., R. X, prechodne bytom G. XX, R., 2) I. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., R. X, prechodne bytom G. XX, R., navrhovateľa v 1. a 2. rade zastúpení JUDr. Milošom Kaščákom, M. R. Štefánika 171, Vranov nad Topľou proti odporcovi I. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX/XXXX, R., zast. Mgr. Mariánom Lipom, advokátom, Štefánikova 17, Humenné o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, zo dňa 28.05.2014 č.k. 10C220/2007-259 takto jednohlasne

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o uložení povinnosti odporcovi uhradiť navrhovateľom v 1. a 2. rade sumu 6.638,78 Eur.

M e n í rozsudok vo výroku o uložení povinnosti odporcovi uhradiť navrhovateľom v 1. a 2. rade sumu nad 6.638,78 Eur tak, že v tejto časti žalobu zamietá.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom doručeným súdu 14.12.2007 sa navrhovateľa domáhali toho, aby súd uložil odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľom majetkovú škodu vo výške 52.200 Sk a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 200.000 Sk to všetko s 8,5% úrokom z omeškania ročne odo dňa doručenia žaloby súdu až do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V návrhu tvrdili, že odporca nečakane (bez upozornenia), bez toho, aby mal na to relevantné rozhodnutie oprávneného orgánu dňa 03.11.2007, nezákonným a hrubým spôsobom vnikol na pozemok C-KN č.3886 a to do domu s.č.XXXX a to za asistencie SBS a zamestnancov sťahovacej služby. Následne došlo, podľa tvrdenia navrhovateľov k nezákonnému deložovaniu navrhovateľov odporcom. Týmto postupom odporca závažným spôsobom poškodil osobnosť navrhovateľov a ich rodiny tým, že poškodil ich občiansku česť, ľudskú dôstojnosť a súkromie. Nezákonné deložovanie odporcom spôsobilo navrhovateľom a ich deťom ťažký psychický šok, z ktorého sa nemôžu doposiaľ spamätať. Postupom odporcu došlo v značnej miere k zníženiu dôstojnosti a občianskej cti navrhovateľov a zásahu do ich súkromia. K násilnému vyprataniu došlo za okolností urážajúcich mená navrhovateľov. Súčasne sa sťažil ich život a žijú pod neustálym stresom, čo nepriaznivo vplýva na psychiku navrhovateľov a ich detí. Podľa názoru navrhovateľov, príkorie, ktoré navrhovateľa s deťmi prežili a prežívajú treba odškodniť. Navrhovateľa preto požadujú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 200.000Sk. Súčasne si uplatnili majetkovú škodu v sume 52.200Sk.

Na pojednávaní dňa 10.06.2008 súd pripustil zmenu návrhu v časti petitu tak, že odporca je povinný nahradiť navrhovateľom nemajetkovú ujmu vo výške 300.000Sk spolu s 8,5% úrokom z omeškania ročne odo dňa doručenia návrhu súdu do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobcovia zmenu žaloby odôvodnili tým, že žalovaný svojím konaní opísaným v návrhu poškodil dobré meno žalobkyne v 2. rade ako živnostníčky, pretože jej nedovolil užívať prístavbu, ktorá ani nebola predmetom kúpnej zmluvy z 30.01.2007. V prístavbe mala žalobkyňa zriadenú predajňu potravín, zeleniny a ovocia. Po násilnom a neoprávnenom deložovaní bola žalobkyňa nútená prevádzku v prístavbe zrušiť a zrušiť aj živnosť na ObU Humenné.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť uhradiť navrhovateľom v 1. a 2. rade sumu 9.958,18 Eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh navrhovateľov v 1. a 2. rade v časti úroku z omeškania zamietol. Odporcovi uložil povinnosť uhradiť na účet Okresného súdu Humenné náhradu titulom svedočného vo výške 150,78 Eur do 15 dní odo právoplatnosti rozsudku. Napokon vyslovil, že o trovách účastníkov konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vec právne posúdil podľa ustanovenia § 11 O.z., § 13 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O.z. a dospel k nasledovným záverom.

Navrhovateľ sa svojím návrhom, po čiastočnom späťvzati a rozšírení návrhu domáhal, aby súd zaviazal odporcu uhradiť navrhovateľom sumu 300.000,- Sk (9 958,18 eur) s príslušným úrokom z omeškania a nahradiť mu trovy konania titulom nemajetkovej ujmy. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že navrhovateľ v 1. rade kúpnopredajnou zmluvou zo dňa 30.01.2007 odpredal kupujúcim Ing. N. C., Z. C. rod. Y., Mgr. Z. D., Mgr. W. D. rod. X. nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX kat. územia R. a to parcelu CKN 3886 zastavaná plocha o výmere 552 m² a rodinný dom č. súp. XXXX postavený na tejto parcele. Dohodnutá kúpna cena bola určená vo výške 3.000.000,- Sk. Z návrhu, ako aj z predloženého čestného prehlásenia vyplýva, že dňa 30.08.2007 Ing. N. C., ktorý jednal aj za ostatných kupujúcich uhradil navrhovateľovi zvyšok kúpnej ceny vo výške 1.979.829,-Sk, čo navrhovateľ potvrdil týmto čestným prehlásením a zároveň v tomto čestnom prehlásení požiadal Ing. C. o poskytnutie lehoty dvoch mesiacov na vystaňovanie sa ako aj malo dôjsť k ďalšej dohode ohľadom odpredaja prístavby a garáže v hodnote 300.000,- Sk. Tieto skutočnosti sú uvedené v čestnom prehlásení zo dňa 30.08.2007, ktoré predložili navrhovatelia ako listinný dôkaz. Dňa 24.09.2007 obdržal navrhovateľ v 1. rade výzvu na vypratanie priestorov zo dňa 21.09.2007 od odporcu, v ktorom ho žiadal odporca, aby predmetné priestory vypratol v lehote 7 dní od doručenia tejto výzvy. Aj táto skutočnosť bola preukázaná listinným dôkazom a to výzvou zo dňa 21.09.2007, pričom sám navrhovateľ vo svojom návrhu potvrdil, že túto výzvu obdržal 24.09.2007.

Navrhovateľ sa bránil tým, že s odporcom viedol rokovania o spätnom odpredaji predmetnej nehnuteľnosti, avšak odporca od neho požadoval sumu 3.428.800,- Sk. Keďže medzi nimi prebiehali ešte rokovania ohľadom spätnej kúpy tejto nehnuteľnosti mal navrhovateľ zato, že v tomto rodinnom dome naďalej býva so súhlasom odporcu až do doby keď medzi nimi dôjde k dohode a z toho dôvodu sa z predmetnej nehnuteľnosti nevystaňoval. Až dňa 3.11.2007 došlo k vystaňovaniu navrhovateľov z predmetného rodinného domu. Toto vystaňovanie, ktoré sa stalo dňa 3.11.2011 malo podľa tvrdenia navrhovateľov im a ich deťom spôsobiť ťažký psychický šok, z ktorého sa doposiaľ nemôžu spamätať. Došlo v značnej miere k zníženiu ich dôstojnosti a občianskej cti a k zásahu do ich súkromia. Od tej doby vlastne žijú pod neustálym stresom, žijú u brata navrhovateľky v druhom rade, čo negatívne vplyva na psychiku navrhovateľov, ako aj ich dvoch dcér. Takéto vystaňovanie negatívnym spôsobom zasiahlo do osobnosti navrhovateľov a ich rodiny a poškodilo ich občiansku česť, ľudskú dôstojnosť a súkromie a z týchto dôvodov si vlastne žiadali túto nemajetkovú ujmu.

Naopak na druhej strane odporcu uviedol, že navrhovatelia sa vôbec nevyjadrili k tomu, z akého dôvodu a na základe akého titulu, ktorý by ich oprávňoval užívať túto nehnuteľnosť v tejto nehnuteľnosti zotrvali. Správne vo svojom návrhu uvádzajú, že navrhovateľ v 1. rade bol vlastníkom sporných nehnuteľností. Podľa názoru odporcu k udalosti ktorej došlo dňa 3.11.2007, tak si uplatňoval odporcu iba výlučné vlastnícke právo a urobil všetko preto, aby nebol porušený zákon a aby nedošlo k vzniku škody na strane odporcu, ale zároveň aby si zabezpečil výkon svojho vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti. Celý priebeh vystaňovania navrhovateľov bol natočený na video a uskutočnil sa za prítomnosti asi 15 ľudí. Celý priebeh vystaňovania a skutočnosť, že pri vystaňovaní nedošlo k žiadnemu závažnému incidentu potvrdili aj svedkovia Q. H., S. Y. a V.. C. R., ktorí zhodne uviedli, že sú v priateľskom pomere s odporcom a zhodne uviedli, že pomáhali pri vystaňovaní navrhovateľov z predmetného rodinného domu. Taktiež rovnako vypovedali v tej časti, že na zvonenie a klopanie dom nikto neotváral, preto došlo k rozvrtaniu zámkov. K vystaňovaniu došlo tým spôsobom, že navrhovatelia s dcérami si balili svoje osobné veci, ako šperky, ošatenie, pričom väčšie kusy nábytku nakladali pracovníci na Aviu a odvážali ich na sídlisko 1. mája do bytu navrhovateľov alebo do nemenovanej dediny k matke p. H. alebo p. H.. Všetci traja svedkovia potvrdili, že vystaňovanie prebehlo úplne v norme, nedošlo k žiadnym fyzickým potýčkam a ani dvakrát privolaná polícia nejaké spory medzi účastníkmi konania neriešila.

Navrhovatelia svoj nárok opierali aj o odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Humenné 5C 134/2008 zo dňa 12.03.2009, kde v tomto odôvodnení sa konštatuje, že konanie odporcu alebo deložácia zo strany odporcu bola nezákonná a v rozpore s dobrými mravmi. V danom prípade takéto súdne rozhodnutie môže slúžiť súdu iba ako listinný dôkaz a súd nie je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil sudca v tomto konkrétnom konaní.

Navrhovatelia tvrdia, že deložáciou dňa 03.11.2007 došlo k zásahu do ich osobnostných práv. V priebehu konania boli vypočuté aj obe dcéry navrhovateľov v 1. a 2. rade, najmä dcéra F., ktorá vlastne v čase keď došlo k vyprataniu predmetnej nehnuteľnosti bola sama v rodinnom dome, ktorá vo svojej svedeckej výpovedi uviedla, že sa zobudila na to, že bol vyvítaný zámok, pričom pracovníci, ktorí tam boli s pánom B. nerešpektovali jej žiadosť, aby prestali s vypratávaním nehnuteľnosti do času kým zavolá otca a mamu a napriek tomu vo vypratávaní predmetnej nehnuteľnosti naďalej pokračovali. Svedkyňa vlastne uviedla vo svojej výpovedi, že v tom čase bola v strese, určite sa celá triasla a v podstate táto situácia sa prejavila na nej aj v tom, že po vystáňovaní z tohto rodinného domu sa väčšinou zdržiavala na private, keďže navštevovala v tom čase vysokú školu. Domov do R. chodila málo a tak isto v semestri, keď došlo k vystáňovaní z tejto nehnuteľnosti sa jej zhoršil prospech. Sama dúfala, že počas tohto vystáňovania dôjde k vyriešeniu situácie, ale nakoniec bola nútená dobrovoľne v podstate si vypratať svoju izbu, pokiaľ nechcela, aby došlo k poškodeniu vecí. Taktiež potvrdila, že ešte 2-3 roky sa jej pýtali príbuzní, známi cez telefón a cez facebook, prečo boli z rodinného domu vystáňovaní, či kvôli tomu, že boli neplatičmi. Svedkyňa uviedla, že sa cítila ako posledná cigánka z C. a vlastne týmto vystáňovaním prišla o domov. Aj dcéra navrhovateľov v 1. a 2. rade a to Z. potvrdila, že aj keď v čase keď pracovníci SBS-ky spolu s odporcom prišli do rodinného domu nebola doma. Bola doma počas celého vystáňovania a potvrdila, že sami si vlastne balili všetky veci do krabíc, pretože pracovníci odporcu zaobchádzali s týmito vecami dosť nešetrne. V tom čase bola študentkou 1. ročníka gymnázia, vlastne chodila v blízkosti rodinného domu do školy, mala tam veľa susedov, známych, ktorí ich poznali a všetci sa jej vypytovali z akého dôvodu už v tomto dome nebývajú, prečo sa vystáňovali, či tento dom predali a kde momentálne bývajú. Na základe vykonaného dokazovania má súd zato, že spôsob, aký zvolil odporca na to, aby sa ujal užívania svojich vlastníckych práv k predmetnému rodinnému domu bol spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv navrhovateľov v 1. a 2. rade. Súd sa v tejto súvislosti opiera aj o odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Humenné 5C 134/2008 zo dňa 12.3.2009, kde sa v tomto odôvodnení konštatuje, že konanie odporcu, alebo deložácia zo strany odporcu bola nezákonná a v rozpore s dobrými mravmi. Súd sa stotožňuje s odôvodnením tohto rozsudku s tým, že odporca vykonal vystáňovanie navrhovateľov bez platného súdneho rozhodnutia a bez prítomnosti súdneho exekútora a teda podľa názoru súdu išlo v tomto prípade o deložáciu nezákonnú. Tvrdenie zástupcu odporcu o tom, že pokiaľ by postupoval odporca v súlade s platným právnym postupom a cestou súdu, vec by mohla trvať niekoľko rokov a mohlo by dôjsť k poškodeniu resp. ku škode na strane odporcu však neobstojí, pretože takéto tvrdenie nemôže byť na ujmu navrhovateľov v 1. a 2. rade a nemôže slúžiť na svojpomocné vystáňovanie navrhovateľov v 1. a 2. rade z predmetného rodinného domu. Súd má zato, že už iba samotný spôsob vystáňovania navrhovateľov 1. a 2. rade bol spôsobilý zasiahnuť do ich osobnostných práv, čo potvrdzujú vlastne aj časti premietnutého videa, kedy v prvej časti prvých 20 minút jednoznačne bolo natočené, že odporca sa dostal do rodinného domu navrhovateľov v 1. a 2. rade tým, že vyvítal zámok na vchodových dverách a teda vnikol do tohto predmetného rodinného domu násilne, napriek skutočnosti, že doma bola dcéra navrhovateľov v 1. a 2. rade F., ktorej spôsob vniknutia do rodinného domu spôsobil tak isto šok. Súd sa stotožňuje s právnym názorom zástupcu navrhovateľov 1. a 2. rade, že v danom prípade sa stretli dve práva a to vlastnícke právo odporcu a právo na obydlie navrhovateľov v 1. a 2. rade ako aj právo na ich súkromný a rodinný život, pričom podľa článku 21 Ústavy SR je obydlie nedotknuteľné. V danom prípade došlo k stretu dvoch práv a to práva navrhovateľov v 1. a 2. rade na obydlie a právo odporcu na majetok. Ide o dve samostatné práva, ktoré môžu byť síce predmetom spoločného uplatnenia, ale aj samostatného poskytovania ochrany bez ohľadu na to ako spolu súvisia. V danom prípade súd má zato, že spôsob, ktorý zvolil odporca na vystáňovanie navrhovateľov v 1. a 2. rade bol spôsobilý spôsobiť psychickú a morálnu ujmu a bol v rozpore s dobrými mravmi a išlo o zásah neoprávnený. Z vykonaného dokazovania a z výpovedí svedkov, ktorí boli v konaní vypočutí vyplýva, že navrhovatelia v 1. a 2. rade v mieste svojho predchádzajúceho bydliska, v mieste kde sa nachádza predmetný rodinný dom žili dlhodobo, predtým tam žili ich rodičia, udržiavali dobré susedské vzťahy, všetci ich v okolí poznali, nielen najbližší susedia, ale aj susedia cez ulicu a vlastne to čo sa dialo v čase vystáňovania určite neuniklo pozornosti susedov a vyvolávalo ďalšie otázky, z akého dôvodu sa navrhovatelia tak zrazu rozhodli z predmetného domu vystáňovať a ešte za prítomnosti SBS-károv, ktorých si viacerí pomýlili v podstate s políciou. Tým vlastne došlo aj k spochybneniu dobrého mena navrhovateľov v 1. a 2. rade medzi susedmi a známymi navrhovateľov v 1. a 2. rade, čo vlastne

potvrdili aj v konaní vypočutí svedkovia, ktorí boli vystavení otázkam zo strany známych, resp. sa pýtali navrhovateľov z akého dôvodu došlo k vysťahovaniu ich z rodinného domu.

Takéto vysťahovanie z rodinného domu podľa výsluchu svedkov a to dcér navrhovateľov v 1. a 2. rade Z. a F., malo negatívny dopad aj na vzájomné rodinné vzťahy medzi rodičmi a deťmi a v podstate podľa vyjadrenia dcéry F., táto po vysťahovaní z rodinného domu akoby prišla o domov a do miesta bydliska svojich rodičov na sídlisko C. G. chodila čo najmenej.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd má zato, že konaním odporcu došlo k zásahu do osobnostnej sféry navrhovateľov v 1. a 2. rade. V danom prípade tak isto má súd zato, že morálne zadosťučinenie sa javí v tomto prípade nepostačujúcim a to najmä z dôvodu, že k predmetnému vysťahovaniu navrhovateľov v 1. a 2. rade z rodinného domu došlo nezákonným spôsobom a taktiež podľa názoru súdu je morálna satisfakcia nepostačujúca aj na spôsob akým došlo k vyprataniu predmetnej nehnuteľnosti. Bolo jednoznačne preukázané, že došlo k vyvrtaniu zámku na vchodových dverách rodinného domu a to v čase keď bola prítomná doma dcéra navrhovateľov v 1. a 2. rade F., pričom navrhovatelia v 1. a 2. rade sa v tom čase doma nenachádzali, mali vlastne svoj vlastný program a do rodinného domu sa dostavili až potom, čo im dcéra F. zavolała a následne sa snažili nejakým spôsobom túto situáciu vyriešiť. Preto sa súdu javí byť morálne zadosťučinenie v tomto prípade nepostačuje najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že k vyprataniu predmetnej nehnuteľnosti došlo bez prítomnosti exekútora, bez náležitého rozhodnutia súdu a k vniknutiu do rodinného domu došlo násilným spôsobom. Súd teda priznal navrhovateľom v 1. a 2. rade finančné zadosťučinenie vo výške akú požadovali, teda vo výške 300.000,- Sk čo predstavuje sumu 9.958,18 eur. Požadované finančné zadosťučinenie navrhovateľov v 1. a 2. rade sa súdu javí ako primerané s prihliadnutím na to, že podľa názoru súdu došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľov v 1. a 2. rade a tak isto súd prihliadol aj na okolnosti za akých došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľov v 1. a 2. rade a to tým ako už bolo vyššie uvedené, že k vysťahovaniu rodinného domu navrhovateľov v 1. a 2. rade došlo bez súdneho rozhodnutia, bez prítomnosti súdneho exekútora a došlo násilným vniknutím do rodinného domu, tým, že zámok bol vyvrtaný, čo dosvedčujú jednak dcéra F. ako svedkyňa a jednak je to zrejmé aj z premietnutého videa, ktoré bolo premietnuté na pojednávaní. Súd teda zaviazal odporcu, aby uhradil navrhovateľom v 1. a 2. rade sumu 9.958,18 eur titulom finančného zadosťučinenia a to v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Navrhovatelia v 1. a 2. rade si zároveň uplatnili úroky z omeškania vo výške 8 % odo dňa doručenia návrhu, teda od 15.12.2007 do zaplatenia. Súd úrok z omeškania navrhovateľom v 1. a 2. rade nepriznal, pretože dlžník sa až do rozhodnutia súdu s plnením do omeškania nedostal, pretože až rozhodnutím súdu sa odporca dozvedel o tom, komu a v akej výške má plniť. Preto súd v časti úroku z omeškania návrh navrhovateľov v 1. a 2. rade zamietol.

Podľa § 148 ods. 1 O.s.p. štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil. Ak sú u niektorého účastníka predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, náhrada trov sa proti tomuto účastníkovi zníži o rozsah, ktorý mu súd priznal.

Uznesením Okresného súdu Humenné č. 10C 220/2007 zo dňa 13.6.2013 bola svedkyniam Z. H. priznaná náhrada cestovných výdavkov vo výške 37,48 eur, ktorá bola menovanej vyplatená zo štátnych prostriedkov. Uznesením Okresného súdu Humenné č. 10C 220/2007 zo dňa 4.12.2013 bola svedkyni F. H. priznaná náhrada cestovných výdavkov ako svedočné vo výške 56,65 eur, ktorá jej bola vyplatená zo štátnych prostriedkov. Uznesením Okresného súdu Humenné č. 10C 220/2007 zo dňa 5.2.2014 bolo svedkyni F. H. priznané svedočné vo výške cestovných výdavkov vo výške 56,65 eur, ktorá bola vyplatená menovanej zo štátnych prostriedkov. Celkovo bolo na svedočnom zo štátnych prostriedkov vyplatená suma 150,78 eur. V danom prípade súd zaviazal na úhradu tejto sumy odporcu, ktorý bol v konaní neúspešný. Preto je odporca povinný uhradiť na účet Okresného súdu Humenné náhradu za svedočné vo výške 150,78 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti od právoplatnosti tohto rozsudku.

Podľa § 151 ods. 3 O.s.p. v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania, alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia ods. 1. a 2. platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V zmysle hore citovaných ustanovení zákona o trovách konania rozhodne súd do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Odporca v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, prípadne v napadnutom rozsahu rozhodnutie prvostupňového súdu zruší a vec vráti tomuto súdu z dôvodu, že v časti rozhodnutia o určení nemajetkovej ujmy v

peniazoch v sume 300.000 Sk svoje rozhodnutie absolútne neodôvodnil a v tejto časti je rozsudok súdu nepreskúmateľný, čím bolo odporcovi odňaté právo na súdnu ochranu.

Odvolať ďalej uviedol, že nepopiera, že k vystaňovaniu navrhovateľov došlo bez účasti exekútora a bez rozhodnutia súdu o vypratání nehnuteľnosti. Prvostupňový súd v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, akými úlohami došiel vôbec k záveru, že do práv na ochranu osobností navrhovateľov zasiahol odporca. V danom prípade sa jednalo o stred dvoch práv a to vlastníckeho práva odporcu a práva na obydlie navrhovateľov v 1. a 2. rade. Odporca teda nepristúpil k vystaňovaniu navrhovateľov bezprávne, rozhodol sa uplatňovať svoje vlastnícke právo spôsobom, ktorým zamedzil protiprávnemu konaniu navrhovateľov v užívaní cudzej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu. Navrhovatelia nemali v čase vystaňovania žiaden titul na užívanie predmetných nehnuteľností.

Pokiaľ ide o tvrdenia navrhovateľov, že spôsob vystaňovania bol taký, že im bol spôsobilý privodiť ujmu na osobnostných právach, s týmto je v zásadnom rozpore obsah vykonaného dokazovania. Z výpovedí svedkov navrhnutých navrhovateľmi vyplýva, že ani jeden nebol prítomný pri vystaňovaní dňa 03.11.2007. Naopak z vykonaného dokazovania prehratím videozáznamu jednoznačne vyplýva, že odporca vystaňovanie vykonal maximálne rešpektujúc osobnostné práva navrhovateľov. Aj prípadní svedkovia mohli akurát vidieť sťahovacie auto a ľudí sťahujúcich vybavenie domácností. K žiadnym incidentom na verejnosti nedošlo. Dokonca aj hliadka polície opakovane prizvaná navrhovateľom v 1. rade sa dostavila do predmetných nehnuteľností a tak na verejnosti neboli prezentované žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť ujmu navrhovateľom. Odporca si vie predstaviť aj vystaňovanie, ktoré by bez pochyby mohlo spôsobiť zásah do práv na ochranu osobností, a to v prípade, že by vystaňovanie prebiehalo napríklad vyhádzaním vecí navrhovateľov na dvor a pod. avšak v tomto prípade nemôže byť žiadna pochybnosť, že vystaňovanie navrhovateľom prebehlo absolútne štandardne. Zároveň si sami určili aj miesta, kde si želali svoje veci odvieť.

O maximálne úzkostlivom spôsobe sťahovania navrhovateľov svedčí aj skutočnosť, že pôvodne sa navrhovatelia domáhali náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 200.000 Sk a škody na sťahovaných veciach v rozsahu 52.000 Sk. Neskôr, v priebehu konania zrejme zistili, že vznik škody pri vyhotovovaní videozáznamu o priebehu sťahovania nepreukázu a neunesú zákonné dôkazné bremeno, preto v tejto časti zobrali žalobu späť, ale túto stratu si „kompenzovali“ zvýšením požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy z 200.000 Sk na 300.000 Sk, ktorú žiadnym relevantným spôsobom nezdôvodnili.

Podľa názoru odvolateľa výrok súdu o povinnosti nahradiť navrhovateľom nemajetkovú ujmu sumou 300.000 Sk súd absolútne neodôvodnil. Všeobecnou podmienkou uplatnenia ochrany podľa tohto ustanovenia je, že ide o závažnejší zásah do psychickej a morálnej integrity osobnosti, ktorý je objektívne spôsobilý fyzickej osobe privodiť ujmu na jednotlivých stránkach osobnosti. Občiansky zákonník ustanovením § 13 poskytuje ochranu osobnosti len v prípade takého porušenia občianskej cti, ktoré predstavuje zásah do osobnosti občana, pričom tento zásah musí byť objektívne spôsobilý takúto ujmu spôsobiť. Ide o konanie proti osobnej a mravnej integrite občana, znižujúceho dôstojnosť, vážnosť a česť, o konanie, ktoré z hľadiska vzťahu občana k ostatným spoluobčanom ohrozuje jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Nemožno totiž priznať právo na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 13 O.z., ak niekto konal protispoločensky. V danom prípade navrhovatelia nezákonne po odpredaji nehnuteľnosti túto bez právneho dôvodu odmietli dobrovoľne vydať navrhovateľovi.

Odporca má zato, že jednak jeho konanie, ktorým uplatnil svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti nebolo spôsobilé privodiť navrhovateľom porušenie práva na ochranu osobnosti. Neboli tiež splnené elementárne predpoklady na priznanie zadosťučinenia v peniazoch a to konkrétne v sume 300.000 Sk. V konkrétnosti všetkých skutkových zistení súd poskytol ochranu práva navrhovateľov, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a nemalo by požívať súdnu ochranu, nakoľko po odpredaji nehnuteľnosti bez právneho dôvodu odmietali nehnuteľnosť dobrovoľne vydať odporcovi.

Navrhovatelia vo vyjadrení k odvolaniu odporcu nevrhli rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ustanovenia § 219 ods. O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa základu uplatneného nároku, ako aj uloženia povinnosti odporcovi nahradiť navrhovateľom v 1. a 2. rade sumu 6.638,78 Eur.

K odvolacím námietkam odporcu vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia súdu prvého stupňa sa žiada uviesť nasledovné.

Na jednej strane odporca, ako to uvádza v podanom odvolaní „nepopiera, že k vystaňovaniu navrhovateľov došlo bez účasti exekútora a bez rozhodnutia súdu o vypratání nehnuteľnosti“ na strane druhej, poukazuje na okolnosti vylučujúce protiprávnosť svojho konania odôvodňujúc to výkonom vlastníckeho práva.

Odvolací súd poukazuje na to, že Občiansky zákonník vychádza zo všeobecnej zásady, že svojpomoc je možná tam, kde sa nemožno účinne dovolať pomoci verejnej moci. Ofenzíva svojpomoci je vylúčená. V danej veci nešlo o zásah do vlastníckeho práva, ktorý reálne hrozil ako bezprostredný, alebo nastal a trval ako doposiaľ neukončený.

S tvrdením odporcu, že v danej veci existujú okolnosti vylučujúce protiprávnosť jeho konania sa odvolací súd nestotožňuje.

Skutočnosť, že nezákonné deložovanie odporcom spôsobila navrhovateľom ťažký psychický šok, že došlo k zásahu do ich súkromia a zníženiu ich dôstojnosti a občianskej cti tvrdili žalobcovia už v podanej žalobe.

Ak súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že spôsob, ktorý zvolil odporca na vystaňovanie navrhovateľov bol spôsobilý spôsobiť psychickú a morálnu ujmu tvrdenu žalobcami, nemožno tomuto postupu súd prvého stupňa nič vyčítať.

Odvolací súd sa rovnako stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že morálne zadosťučinenie sa javí v danom prípade nepostačujúcim.

Treba však prisvedčiť odvolateľovi, že ak navrhovatelia sa pôvodne domáhali náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 200 000 Sk a majetkovej škody 52 000 Sk a neskôr po späťvzatí žaloby v časti majetkovej škody zvýšili požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy z 200 000 Sk na 300 000 Sk bez relevantného zdôvodnenia, môže sa uvedené zvýšenie javiť ako „kompenzácia“ náhrady.

Odvolací súd preto s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo považuje za primeranú výšku náhrady sumu 6.638,78 Eur.

Bolo preto potrebné zmeniť rozsudok vo výroku o uložení povinnosti odporcovi uhradiť navrhovateľom v 1. a 2. rade sumu nad 6.638,78 Eur a v tejto časti žalobu zamietnuť (§ 220 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.